VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

ĻENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPŠ 1950. GADA 29. MARTA

Nr. 95 (5759)

11. AUGUSTĀ, CETURTDIENĀ, 1988. GADS

Maksa 2 kap.

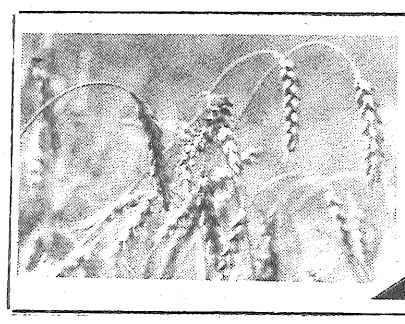

RAŽA — 88:

no druvām — klētīs

Darbs steidzina darbu

Tā nu ir sanācis, ka saimniecības vēl nebija tikušās galā ar lopbarības sagatavošanu, bet neparasti agri, jau 14. jūlijā, sākās graudaugu, bet 18. jūlijā — linu novākšana. Sakarā ar ilgstošo sausumu pavasarī un vasarā labības ražība, salīdzinot ar plānoto, būs ievērojami zemāka, jo vasarāji tikpat kā nemaz nav cerojuši un graudu skaits miežu vārpā un auzu skarā ir gandrīz uz pusi mazāks nekā parasti.

Tāpēc, lai kompensētu graudu spēkbarības trūkumu, neatliekams uzdevums ir turpināt rupjās un sulīgās lopbarības sagatavošanu. Rezerves te ir. Labi padevušies zālāju atāli. Tie jānopļauj, jāapvītina un jāsagatavo skābsiens jeb vītskābbarība. Lieliski izaugusi kukurūza. Tā jāskābē kopā ar kvalitatīviem vasarāju salmiem, pēdējo pieliekot vismaz 20—25 procentus no kopējās masas.

No izaugušā nedrīkst aizlaist postā itin neko, jāgatavo dažādu komponentu monobarība. Īpaša uzmanība jāpievērš salmu sagatavošanai. Lopbarībai paredzētie vasarāju salmi obligāti aiz kombainiem jālaiž vālos, jāžāvē, un tikai tad no tiem var iegūt salmus lopbarībai, tos savācot ar savācējpresēm, kā vairākumā saimniecību to arī dara. Nepareizi, pat nozīmīgi ir salmus gubot un pēc 3 dienām jau bojātus sastumt mežmalās, grāvjos un citur. Gubotie salmi jāizmanto kopā ar kukurūzu skābbarībai. Ja to gatavo no atāliem, tad obligāti jāizmanto konservanti Viher-Lios un citi.

Graudaugu novākšana norit smagos apstākļos. Mitruma pārpilnajās augsnēs kombaini stieg, lielākajā daļā druvu vasarāji izauguši mazi un sakrituši veldrē. Tāpēc uzdevums ir nevis forsēt pļaujas tempus, bet gan iegūt pēc iespējas vairāk graudu, līdz minimumam samazinot to zudumus. Šajā sakarībā, kur tas nepieciešams, kombaini jāaprīko ar puskāpurķēdēm, dubultriteņiem, jāpielieto veldres pacēlāju zari pie tītavām.

Nezālānie graudaugi jāpļauj ar dalīto paņēmienu. Tas pats jādara arī laukos, kur caurauzdzis pasētais āboliņš. Jāizmanto zāles miltu agregāti šāda pļāvuma pārstrādei. Kur stipra veldre, pēc salmu novākšanas jāveic otrreizēja pļauja, braucot pretim sagulumam.

Saimniecības ne tikai vāc šī gada ražu, bet arī liek pamatus nākamajai: gatavojas ziemāju sējai. Sasprindzināts stāvoklis radies organisko mēslu iestrādē, jo saimniecībās nepietiek tehnikas šī darba veikšanai. Strādā ražošanas apvienības «Ražība» 3 brigādes. Tās tiek izmantotas saskaņā ar grafiku — pa nedēļai saimniecībā. «Ražības» mehanizatoriem jāsaprot, ka šinī laikā jāstrādā pagarināta darba diena, jo iestrādāt organiskos mēslus ziemāju laukos septembrī būs par vēlu.

Zemes aršana labi sokas kolhozā «Rīts», Kirova un Raiņa kolhozos, kur var teikt droši, plānotās platības apvērsīs līdz 15. augustam, kas ir optimālākais laiks. Jāsasparojas kolhozam «Nākotne», Suvorova kolhozam, Rudzātu sovhozam.

Jāatber ziemāju sēkla, tā jāsagatavo līdz I klases izsējas kondīcijai, lai laikus — augusta pēdējā ceturkšņa beigās — varētu uzsākt ziemāju sēju masveidā labi mēslotā un kvalitatīvi sastrādātā augsnē.

Grūts darbs rit linu laukos, jo vēji un lieti linus sagriezuši un saveldrējuši, tāpēc kombainus to plūkšanai plaši izmantot nav iespējams. Ar rajona izpildkomitejas lēmumu noteikti uzdevumi, kas jāveic organizācijām un uzņēmumiem palīdzības sniegšanai linu plūkšanā. Vairāk nekā puse saimniecību jau uzsākusi linšķiedras piegādi valstij. Labākie rezultāti te patlaban ir Kirova un Suvorova kolhoziem.

Līdz 15. augustam jāapsēj plānotās platības ar ziemas rapsi, jo rapsis ir ne tikai zaļbarība mājlopiem agrā pavasarī, bet arī lieti noder tā sēklas, lai papildinātu ar olbaltumvielām spēkbarību.

Graudaugu pļauja mums jāpabeidz līdz 20.—25. augustam.

Minētie un citi uzdevumi izanalizēti nesen notikušajā saimniecību galveno agronomu sanāksmē.

J. KIVLENIEKS,
rajona agrorūpniecības apvienības galvenais agronoms

Pārskats

par ražas novākšanu rajona saimniecībās līdz 10. augustam (pēc rajona agrorūpniecības apvienības dispečerdienesta ziņām)

Saimniecība	Novākts (procentos)	
	labības	linu
Raiņa	75	36
«Kr. Oktjabrj»	71	61
Ļeņina	62	13
«Rīts»	60	x
Dzeržinska	58	89
«Sark. ausma»	57	x
Kirova	56	54
M. Gorkija	51	41
«Sīlukalns»	50	29
Rudzātu p. s.	50	x
«Zelta vārpa»	48	x
Aglonas p. s.	47	x
«Nākotne»	45	19
«Vārkava»	44	37
Oškalna	43	44
K. Marksa	39	13
Suvorova	36	59
«Dzintars»	36	15
Rušonas p. s.	36	x
«Dubna»	34	21
Rajonā	49	39

x — linus neaudzē

Uzmanību: pieredze

Pļaujas mācībstundas

● Lai cik tas nebūtu dīvaini sevišķi rūpīgi sākam saimniecībām dot iespēju pārsniegt kā iznākusi aizkeršanās. Kaut arī rezultāti, bet tas nozīmē — ka, ir acīmredzami.

Atskatīties atpakaļ, apsvērt savā darbā visus plusus un mīnusus, mums parasti liek ekstremālā situācija. Teiksim, tāda kā pašreiz esošā rajona kolhozos un sovhozos ražas novākšanā. Līdz ar to īpašu nozīmi iegūst labības pļaujas līderu pieredze. Viens no tādiem līderiem patlaban ir kolhozagrofirma «Krasnij Oktjabrj».

1. AR DOMU PAR RĪTDIENU

Ar kolhozagrofirmas generāldirektora vietnieci lauksaimniecības jautājumos Sofiju Vjaksi tikāmies administratīvajā korpusā. Uz galda bija pārskats par ražas novākšanas gaitu. Kā Sofija Vjakse vērtē pašreizējo situāciju?

— Kā vērtēju? — viņa pārjautāja. — Salīdzinot ar kolhozagrofirmu, vidējie rādītāji rajonā, bez šaubām, ir zemāki. Taču sasniegtie rezultāti mūs neapmierina. Neatkarīgi no laika apstākļiem kolhozagrofirmā no hektāra jāiegūst ne mazāk kā 40 centneri graudu. Šogad cerējām uz labiem rezultātiem, taču nepratām pārvarēt dabas radītās grūtības.

Sausums pavasarī aizkavēja labības cerošanu. Neattīstījās vārpas, bet tas nozīmē — sagruva mūsu plāni. Un tomēr, domāju, ir iespējas nepieļaut šādu situāciju. Jāpalielina ziemāju sējumu platības. Pēdējos gados kolhozagrofirmā augstas ražas dod tieši ziemāju kultūras, īpaši tās, kuras izvietotas papuvēs. Piemēram, otrajā ražošanas iecirknī no hektāra iekuļam vidēji vairāk nekā 49 centnerus rudzu un 44 centnerus ziemas kviešu.

Mūsu apstākļos sevišķi labi padodas ziemas kvieši 'Donskaja polukarlikovaja' un 'Mironovas-808'. Pirmā šķirne ir izturīga pret veldrēšanos, taču prasa augstu zemkopības kulturu, lai lauki būtu bez nezālēm un bagātīgi mēsloti ar organiskajiem mēsliem. To visu mēs varam nodrošināt, sēt otro šķirni vispār netaisījāmies. Taču pašreizējos sarežģītajos laika apstākļos 'Mironovas-808' deva ļoti labu ražu. Tāpēc var secināt: jāsēj vismaz divas šķirnes. Viena no tām noteikti atbildīs attiecīgajiem laika apstākļiem, nodrošinās plānotās ražas ieguvi saimniecībā kopumā.

Audzējam arī divu šķirņu rudzus, un arī tas nodrošina augstus rezultātus. Šīs šķirnes — 'Voshod' un 'Culpan' — ir visiem labi pazīstamas, tāpēc tuvāk par tām nestāstīšu.

Perspektīvā ziemājiem kolhozagrofirmā jāatvēlē ne mazāk kā 30 procenti no graudaugu kopplatības. Sējumu paplašināšanai ir vēl viena priekšrocība, proti — pavasarī var pārsēt laukus, kuri cietuši ziemā.

(Nobeigums 2. lpp.)

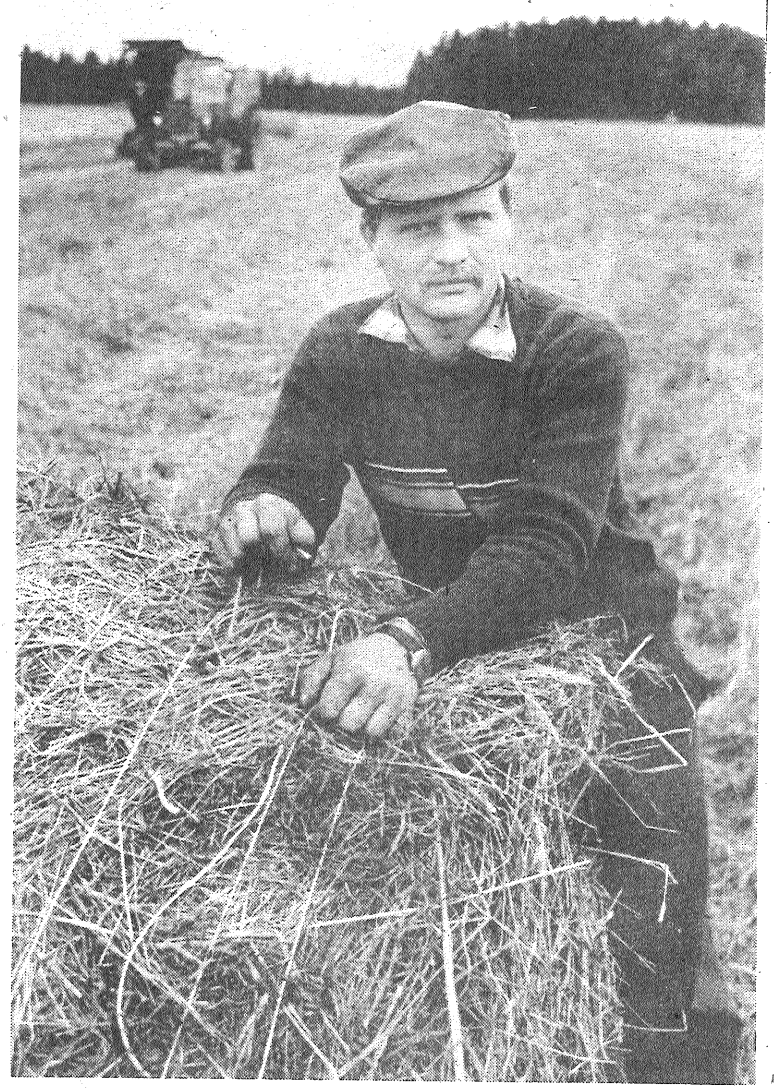

● Pagājušās nedēļas nogalē graudaugu novākšanā sekmīgi strādāja kolhoza «Vārkava» ļaudis, kuri dienā nokopa vidēji 7 procentus platību.

Kolhozā «Vārkava» vislabāk graudaugu pļauja sokas Zaķīšu iecirknī. Te strādā gan pieredzējuši vīri, piemēram — Antons Upenieks, Leonards Senne, gan arī jaunie. Labi vērtē komjaunieša Jura Mivrenieka darbu. Tiesa, labību viņš nepļauj, taču arī salmu presēšana ir atbildīgs uzdevums. Un to Juris godam veic.

Savukārt jaunais mehanizators komjaunietis Andrejs Klindžāns plūc linus. Lai gan lini saveldrējušies, arī augsne mitra, tomēr pagājušajā nedēļā viņš novāca ar kombainu līdz 7 hektāriem platību.

ATTĒLĀ: jaunais mehanizators komjaunietis Juris Mivrenieks.

J. SALNAVIEŠA foto

Miera akcija Līvānos

● 6. augusta vakarā līnēja, un apmākušās debesis ātri satumsa. Taču ne laika apstākļi, ne vēlā vakara stunda nebiedēja vairākus desmitus Līvānu lielo un mazo iedzīvotāju, kas tovakar bija sapulcējušies Daugavas krastā, lai piedalītos internacionālajā Miera laternu apmaiņas akcijā.

Šis datums — 6. augusts — bija diena, kad visas pasaules lielākajās upēs bērni un pieaugušie pludināja pašu pagatavotās laternas. Tādējādi pieminot un godinot Hirosimas kodolsprādziena upurus, protestējot pret jauna kara draudiem un stiprinot tautu draudzības saites.

Šādos brīžos nav nepieciešami gari mītiņi un «obligātas» runas, jo cilvēkus jau vienot kopīgs sviniīgums, kopīga — šoreiz miera — doma. Īsi un izjusti sapulcējušos uzrunāja PSRS Miera fonda Preiļu rajona nodaļas vadītājs **A. Sedvalds** un Līvānu pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja vietniece **V. Leine.**

Tovakar Daugavas krastā skanēja arī dzeja un mūzika, un ikviens varēja sēsties laivā, lai upes vidū ceļojumam nolaistu paša pagatavoto laterniņu. Vienkāršu papīra laterniņu, kam degoša svecīte vidū, bet apkārt — miera un laba vēlējumi.

Šī miera akcija Līvānos notika, atsaucoties uz Amerikas Savienoto Valstu miera cīnītāja Džeimsa K. Baumgartnera aicinājumu visā pasaulē šādi godināt Hirosimas atombombardēšanas upuru piemiņu, apliecināt savu apņēmību nepieļaut jauna kara šausmas.

S. JOKSTE

Cilvēks un viņa darbs

APARĀTU PAVĒLNIECE

Savijušos vadu tīkls, caurules, milzīgi ventilatori, trauki, vārstuļi, krāni, tvaika mutuļi, nezin no kurienes radušies un kur pazudoši, kolbas ar burbuļojošu šķidrumu, aparāti, kuros aiz stikliņiem dreb «pārbijušies» rādītāji, daudzkrāsainas mirgojošas lampiņas... Dzīvsudraba stabiņš termometrā no karstuma izstiepies neparasti garš un sasniedzis 40 grādu atzīmi.

Cilvēkam, kurš pirmo reizi te nokļuvis, kļūst pavisam savādi ap sirdi, to visu redzot. Bet par savām izjūtām nevienam arī nepateiksi, jo pats savu balsi diezin vai sadzirdēsi.

Nē, te nav ne kaut kāda briesmonīga agregāta motortelpa, ne arī noslēpumaina laboratorija, ko ierīkojis kāds zinātnieks fantasts. Šeit — Līvānu eksperimentālās bioķīmiskās rūpnīcas fermentācijas iecirknis.

Lūk, šajos burbuļojošajos, šņācošajos, rūcošajos «džungļos», pastāvīgi riskēdama apmaidīties, es beidzot atradu cilvēku, kuru meklēju, — pirmā ceha fermentācijas iecirkņa aparātu uzraudzītāju brigadieri Ilzi Lāčkāju.

Mūsu saruna sākās ar to, kas šajos meklējumos mani bija atstājis visdziļāko iespaidu.

— Vai tādā tveicē var izturēt ilgāk par stundu?

— Nekas briesmīgs jau nav. Pie visa ar laiku var pierast.

Atklāts, nedaudz ironisks skatiens, mazliet samulsis smaids. Tas rada simpātijas pret meiteni baltajā virsvalkā: viņa liekas tik neaizsargāta uz savu padoto — daudzroku un daudzacu aparātu fona.

Es nepastāstīšu neko neparastu. Manā priekšā — «visparastākais cilvēks», kā mani centās pārliecināt stāstījuma varone. Cilvēks, kurš, droši vien, sapņos redz savu strauji aizjoņojušo bērnību, kaut kur palikušas ieceres. Dzīve Ilzi iemācījusi būt nedaudz vecākai par saviem gadiem, mazliet nopietnāk izturēties pret visu, kas notiek apkārt, būt pieticīgai gan vārdos, gan vēlmēs.

— Ko tu darītu, ja tavas rokas nonāktu burvju nūjiņa?

— Nezinu. Liekas, man neko nevajag. Viss man ir.

Līvānu eksperimentālajā bioķīmiskajā rūpnīcā Ilze strādā nu jau septiņus gadus. Pēdējos četrus — lizīna un prēmiksu ražošanas cehā. Viņa ir iecirkņa brigadiere, komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāre, darba kolektīva padomes locekle, viena no labākajām strādniecēm uzņēmumā.

Tiesa gan, lai kā es pūlējos, par saviem panākumiem viņa tā arī nepateica ne vārda. Jo ir prasīga. Pret citiem, taču pirmam kārtām — pret sevi. Ilze rauca pieri un uzreiz centās izvairīties no atbildes tiklīdz jautājums skāra viņas sasniegumus.

— Pastāstiet man, lūdzu, par Ilzi! Tikai stāstījumu sāciet ar vārdiņu «reiz», — palūdzu mikrobioloģei Genovefai Losānei, kura todien aizvietoja maiņas meistaru.

— Ar vārdiņu «reiz»? Nē, sākšu ar vārdu «vienmēr». Tāpēc, ka Ilze vienmēr ir ļoti strādīga, vienmēr ļoti godīga, mums visiem ļoti vajadzīga, un mēs visi viņu mīlam. Viņa ir īsts labestības iemiesojums. Un arī — pieticības, jo Ilze nekad sevi neizcelsies. Nebrīnos, ka viņa jums neko tā arī nepateica par saviem panākumiem. Tā tam arī bija jābūt.

Vai varat ar vienu vārdu izteikt kolektīva attieksmi pret viņu?

— Viņa ir... dvēsele. Maiņas dvēsele. Kad Ilzes nav, tās uzreiz jūtams.

Darba diena... Rūc motori, svilpo ventilatori, traukos burbuļo šķidrums. Šīs skaņas, sajaucoties kopā un citai citu papildinot, saplūst kaut kādā vienotā, monotonā dūkoņā. Tāda ir Ilzes darba vieta. Jāseko vides skābuma rādītājiem, apstrādājamo materiālu temperatūrai, citiem tehnoloģiskā procesa parametriem.

Bet pa ceļam mājup, kad vēja norauta lapa, garām lidojot, aizskar vaigu, prātā nāk dzimtā Rozupe ar gaiļu spalgo dziedāšanu un suņu rejām. Tur tagad smaržo jaunais pļavums un vagās ienākas burkāni.

— Es esmu lauku cilvēks, — teica Ilze. — Es esmu pats parastākais cilvēks.

Lūk, tāda viņa ir — visiem vajadzīga un nepieciešama. Sapņotāja, kura ne par ko negrib atzīt, ka viņas dzīvē bijis kaut kas sevišķi interesants.

I. AĻABINA,

P. Stučkas LVU fakultātes žurnālistikas specialitātes 1 kursa studente

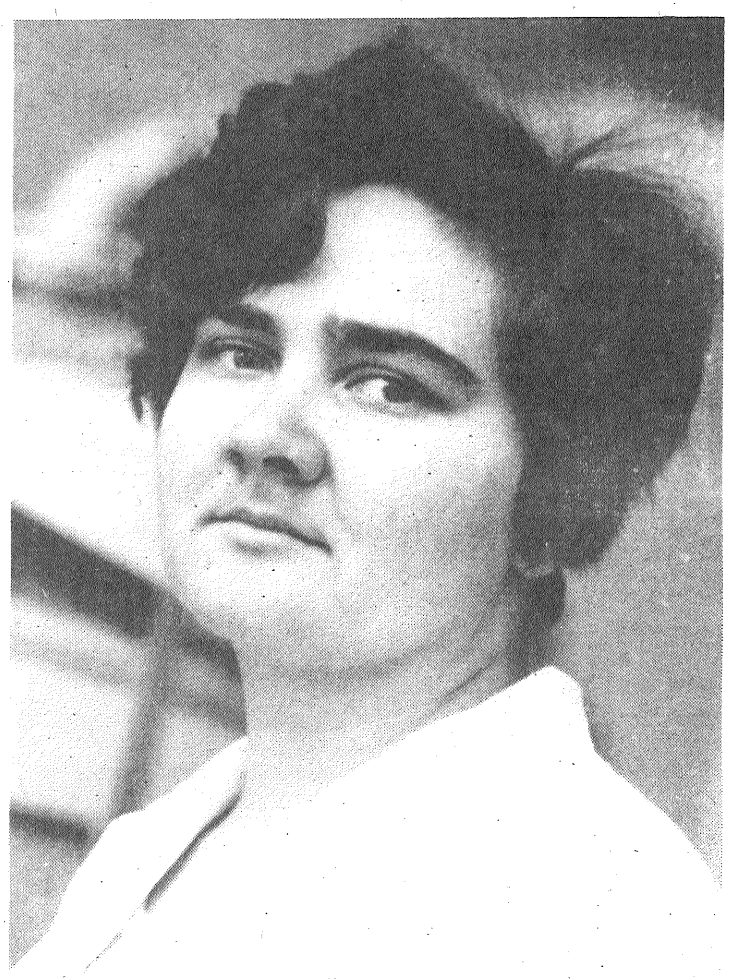

J. SILICKA foto

Pļaujas mācībstundas

(Sākums 1. lpp.)

Protams, augstu ražu iegūvei nākamgad pamats tiek likts jau tagad. Ar to es domāju savlaicīgu un kvalitatīvu zemes aršanu. To mēs pabeigsim līdz 15. augustam, tas ir — divas trīs nedēļas pirms ziemāju sējas sākuma.

Līdz tam laikam uzartajai augsnei ir jānosēžas. Ja blīvēšanās process notiks laikā, kad graudi sāks laist asnus, zeme nosēžoties tos apraus. Tādējādi savlaicīga augsnes sagatavošana ziemāju sējai ir svarīgs priekšnoteikums augstu ražu iegūvei.

Lūk, tādi ir uzdevumi, kuri jārisina, lai arī perspektīvā zeme dāsni atalgotu savus kopējus. Bet patlaban kolhozagrofirmas druvās rit labības pļauja, tiek gādāts, lai bez zudumiem novāktu izaudzēto. Šogad augsne ir pārlieku mitra, kombaini nereti iestieg, taču darbs netiek kavēts, jo dežurējošais mehanizators ar traktoru vienmēr gatavs nākt palīgā kombainieriem.

Jā, nav viegli nodrošināt pļaujai tempus. Kolhozagrofirmā tas panākts galvenokārt ar elastīgu manevru. Laika apstākļi dažādās vietās bieži vien ir stipri atšķirīgi. Vispirms novāca tās platības, kur to varēja darīt. Galvenais bija netūlāties. Šāda taktika šovasar sevi attaisnoja.

2. REZULTĀTI ATKARĪGI NO IEINTERESĒTĪBAS

Tā ir patiesība, kuru šodien nav jāpierāda. Pat, ja ar vārdu «ieinteresētība» saprotam materiālo stimulēšanu par pēc iespējas labāku galarezultātu. Tā kā ražas novākšanas tempi kolhozagrofirmā ir augstāki nekā vidējie rajonā, tad mūs, bez šaubām, interesēja kombainieru darba apmaksas sistēma.

Plānošanas un ekonomiskās nodaļas priekšnieks Anatolijs Sabanskis pastāstīja:

— Kombainieru izpeļņa ir tieši atkarīga no galarezultāta. Izcenojumi nav diferencēti pa kultūrām, taču ir atkarīgi no tā, ar kādu kombainu kombainieris strādā — ar mūsu valstī ražotu vai importa. Piemēram, par tonnu graudu, kas iekults ar «Ņivu», maksājam 1 rubli 70 kapeikas (kamēr iekulums nav sasniedzis 150 tonnas). Tā, ja tā var teikt, ir bāzes maksa, kura noteikta par katru dienu iekultajām pirmajām 10 tonnām. Par nākamajām piecām tonnām izcenojumam pielietojam koeficientu 1,5, bet tas, kas iekults virs 15 tonnām, tiek apmaksāts divkārtīgi. Pēc tam, kad kombainieris kopumā iekuļis 150 tonnas, izcenojums tiek paaugstināts par 20 procentiem.

Lasītājs, droši vien, jau saprata, ka darba rezultātus, kā arī to novērtējumu naudas izteiksmē kolhozagrofirmā nosaka katru dienu. Un katrs kombainieris precīzi zina, cik viņš nopelnījis konkrētajā dienā.

Tiem, kuru rīcībā nodota importa tehnika, izcenojumi ir citi. Par pirmajām 13 tonnām bāzes izcenojums ir viens rublis par tonnu, diapozonā no 13 līdz 20 tonnām — 1 rublis 50 kapeikas, pēc 20 tonnu robežas sasniegšanas — 2 rubļi. Kad kopievākums sasniedzis 200 tonnas, par katru nākamo tonnu kombainieris saņem 20 procentu piemaksu.

Sie izcenojumi attiecas tikai uz tiem kombainieriem, kuri strādā melioretajās zemēs. Nenosusinātajās zemēs nodarbinātajiem ražas novācējiem bāzes maksa par katru tonnu palielināta par 20—30 kapeikām. Bez tam kombainieri saņem atalgojumu naturālā veidā, proti — tās kultūras graudus, kuru sezonas laikā novācis. Te es vēl neminu 20 procentu piemaksu par klasi.

Sāda kombainieru darba samaksas sistēma ir pietiekami elastīga un mudina uz ražīgu darbu. Tai, manuprāt, ir arī vēl viena priekšrocība. Proti — sistēma, kura atspoguļota nelielā tabulā, ir skaidra un saprotama katram. Pēc šīs sistēmas kombainierim neko nemaksā, ja viņš nav strādājis lietainā laikā. Vārdu sakot, iekavētais, lai saņemtu pietiekamu materiālo atalgojumu, jāatgūst saulainajās dienās.

— Bet, kā būt, ja kombainieris, dzīdamies pēc iespējami lielākas izpeļņas, nedomās par sava darba kvalitāti, — pajautāju Anatolijam Sabanskim.

— Protams, mums ir izstrādātas arī soda sankcijas par zemu kvalitāti, — viņš sacīja. — Speciālisti katru dienu kontrolē darbu gaitu. Mehanizatori zina: ja būs kādas pretenzijas par zemu kvalitāti, jautājumu izskatīs darba kolektīva padomē. Un rezultāts būs viens: darbu aizmaksās, tikai pamatojoties uz bāzes izcenojumu, tas ir — neņemot vērā nevienu piemaksu.

Todien noskaidrojām arī vēl vienu aspektu. Izrādās: strādāt uz kombaina ražas novākšanā ir prestiža lieta. Tiesības būt par kombainieri kolhozagrofirmā ir jānopelna. Zaudēt šīs tiesības neviens negrib. Tāpēc pēdējos gados nav bijis gadījuma, kad kvalitātes jautājums sagādātu sevišķas raizes. Jo vairāk tāpēc, ka šim rādītājam ir svarīga loma, nosakot sociālistiskās sacensības uzvarētājus.

3. IEGŪST DARBS

Pie Ieejas kolhozagrofirmas administratīvajā ēkā skatienu piesaista «Kaujas lapiņa», kura piestiprināta pie ziņojumu dēļa. Tajā nosaukti labāko kombainieru vārdi un sociālistiskās sacensības rezultāti nedēļā.

Arodbiedrības komitejā, kur nodarbojas ar sociālistiskās sacensības organizēšanu, mums paskaidroja, ka, nosakot uzvarētājus, ņem vērā šādus kritērijus: novākto hektāru un iekulto tonnu daudzums, pļaujas kvalitāte, kombainiera darba disciplīna, kombaina tehniskais stāvoklis un ekspluatācija.

Starp citu, ja vidējais iekulums ir vienāds, uzvarētāji var būt vairāki. Viņi visi atkarībā no kombaina markas saņem 30 — 36 rubļus lielas prēmijas. Par otro vietu maksā 25—30, par trešo — 20—25 rubļu prēmijas.

Sociālistiskās sacensības rezultātus apkopos arī sezonas noslēgumā. Kļūt par visas kampaņas uzvarētāju nebūt nav viegli. Piemēram, kombainieriem, kuriem nodotas «Ņivas», pirmo vietu piešķir tikai tad, ja iekults ne mazāk kā 400 tonnu graudu, otro vietu — 350, trešo vietu — 300 tonnu. Taču — jo grutāk nāk uzvara, jo godpilnāka tā ir. Tā no pārdomāti organizētas sociālistiskās sacensības iegūst darbs. Darbs, par kuru nekā cita šobrīd svarīgāka nav.

V. ALEKSEJEVS

BALTIJAS MERIDIĀNS

Igaunija

● Pārkārtošanās rada jaunas attiecības arī starp ministrijām un uzņēmumiem. Igaunijas galvaspilsētā daudziem pārsteigumu sagādāja tas, cik lielā mērā savienības ministrijai nepiekrīta rūpnīcas «Estoplast» darba kolektīva padome. Kad tikko izstrādāts kārtējais gada plāns, ražotāji secināja, ka tas neatbilst viņu uzņēmuma reālajām iespējām.

Šis konflikts, kas vēl pirms diviem gadiem nebija iedomājams, pēc ilgām un spraigām diskusijām dažādos administratīvās varas posmos beidzas ar darba kolektīva uzvaru. Taču pamatus tai lika Likums par valsts uzņēmumu, kas stājies spēkā ar šo gadu.

Pašlaik rūpnīca ražo vairāk nekā simt dažādu modernu gaismekļu, un pieprasījums pēc tiem aug. Uzņēmuma «Estoplast» produkciju labprāt pērk ne tikai Baltijā. Pallelinās pieprasījums, taču, pēc uzņēmuma vadītāja vārdiem, krājas arī iekšējās problēmas. Viena no tām — nozīmīguma ziņā nebūt ne pēdējā — ir grutības ar iekārtu atjaunināšanu un importa darbagaldu iepirkšanu.

«Neraugoties uz skaidrī redzamo vēlēšanos, ministrijā tā arī nespēja izdomāt formulējumu, lai mūs soditu,» teica uzņēmuma «Estoplast» direktors Juhons Nugis. «Jaunais likums ne tikai dod uzņēmumam tiesības pašam izlemt, kā realizēt peļņu, ko būvēt un kuras iekārtas nomainīt vispirms, bet arī juridiski aizsargā šīs tiesības. Ministrija savu diktātu attaisno ar rūpēm par patērētāju interesēm, taču man šķiet, ka mums ir ciešāki sakari ar tirgu un tātad mēs varam labāk un operatīvāk reagēt uz pārmaiņām tajā. Turklāt saimnieciskais aprēķins liek mums pastāvīgi domāt arī par peļņu. Tāpēc es nedomāju, ka mūsu plāna koriģēšana kaitēs patērētājiem.»

Un patlēšām, jaunais uzņēmuma «Estoplast» plāns ir maksimāli saspringts. Tā pamatā likti līgumi ar tirdzniecības organizācijām, kuras uzņēmums noslēdzis vairumtirdzniecības gadatirgos. Atšķirībā no ministrijas diktētā plāna jaunajā plānā ņemta vērā ne tikai nākamās produkcijas vērtība, bet arī tā sortiments. Šāda pieeja padarījusi uzņēmumu tieši atkarīgu no pircēju pieprasījuma un likusi tam atteikties no novecojušu modeļu ražošanas. Tai pašā laikā «Estoplast» guvis jaunas iespējas palielināt peļņu un atjaunināt ražošanu.

Lietuva

● Tūkstoš sējumu «gara» vēsture — šādā apjomā Lietuvas Zinātņu akadēmijas vēsturnieki gatavo seno aktu un dokumentu rokrakstu krājumu. Šis unikālais vēstures avots — tā dēvētā Lietuvas metrika — ir XV—XVIII gadsimta Lietuvas valsts kancelejas arhīvs.

Metriku veido valsts dekrēti, rīkojumi, raksti, muižnieku un zemnieku tiesas prāvu apraksti, diplomātiska korespondence, sūtniecību grāmatas, ģeogrāfijas kartes un citi dokumenti krievu, poļu un latīņu valodās.

Tas ir pilnīgi saglabājies universāls krājums, kas, pēc Lietuvas Vēstures institūta zinātniskā sekretāra 40 gadus vecā Egidija Baņoņa domām, pētniekiem sniedz bagātīgu vielu vēsturē un kultūrā, tiesiskos, sociāli ekonomiskos jautājumos.

Baņonis uzskata, ka metrikas izdošana atspoguļo tās pārmaiņas, kas padomju sabiedrības atjaunotnes apstākļos raksturīgas vēstures zinātnei.

Egidijs Baņonis, pazīstamā teātra un kino aktiera Donata Baņoņa dēls, negāja tēva pēdās, kaut arī viņš neuzskata, ka «tas ir kaut kas paradoksāls». Viņš vienkārši nolēma kļūt par arhīvāru un beidza Maskavas vēstures arhīvu institūtu.

TASS — LATINFORM

● SKOLU DZĪVE: SKOLOTĀJU AUGUSTA KONFERENCI GAIDOT

Vajadzīga konkrēta palīdzība

● Tuvojas skolotāju augusta konference. Ari jaunais mācibu gads nav aiz kalniem. Kā vienmēr, tādos brīžos pietiek gan darba, gan ari ar to saistītu problēmu. Daudz kas ir jāizlemj, jāizspriež, jāliek prāti kopā. Nav noslēpums, ka stāvoklis skolā ir adekvāts stāvoklim sabiedrībā. Tātad — nepieciešama atjaunotne. Bet — ar ko sākt? Kas šobrīd ir vissvarīgākais?

RUDZĒTU vidusskolas pedagogu kolektīvs aktīvi iekļāvies parkārtošanas uzdevumu realizēšanā. Lai gan skolas kolektīvs ir guvis zināmus panākumus, tomēr vēl neapmierina skolēnu zināšanu kvalitāte, viņu uzrādītie rezultāti mācību olimpiādēs. Uzskatu, ka šajā jomā var gūt labus rezultātus, iesaistot skolēnu vecākus mācību un audzināšanas darbā.

Izcilais pedagogs novators Satalovs mācibas obligāti uzsāk ar vecāku sapulci, kurā piedalās pilnīgi visi skolēnu vecāki. Šajā sapulcē vecāki un skolēni tiek iepazīstināti ar skolotāja prasībām.

Diemžēl pie mums skolā sapulces parasti apmeklē apmēram divas trešdaļas skolēnu vecāku. Izmantojot avīzes starpniecību, gribu griezties pie vecākiem ar lugumu būt saprotošākiem. Skolotajiem vecāki vajadzīgi nevis, lai audzinatu, norādītu uz bērnu trukumiem, rātu, bet gan — lai atrastu kopēju valodu bērnu audzināšanā un mācīšanā, panāktu kopēju sadarbību, lai līnija skola — gimene darbotos vienā virzienā.

Vecākiem jākļūst par skolotāju pirmajiem palīgiem savu bērnu izglītošanā un audzināšanā. Jāatzīmē, ka skola nebūt neprasa no vecākiem sniegt metodisku palīdzibu bērniem mājas darbu sagatavošanā. Lielākoties vecāki tam nav sagatavoti. Pietiek ar regulāru kontroli un normāla dienas režīma un pareizas un regulāras mācīšanās nodrošināšanu.

Vecākiem jācīnās par mācību kavējumu samazināšanu līdz minimumam. Uzskatu, ka būtiski panākumi šajā darbā būs tad, ja pilnīgi visi klases skolēnu vecāki sadarbosies ar skolu. Pretējā gadījumā rodas disciplīnas grāvēji, kuri negatīvi ietekmē citus bērnus, īpaši — pusaudžus.

Izpildot minētos nosacījumus, skola droši garantē katram skolēnam kvalitatīvas zināšanas visos mācību priekšmetos.

Tuvojas tradicionālā skolotāju augusta konference. Lai tā noritētu interesanti un konstruktīvi, gribu izteikt dažas pārdomas.

Parasti šie pasākumi norit vienveidīgi. Sanākam, parunājam, «izkratām sirdi», bet tad izklīstam pa skolām, un viss paliek pa vecam...

Lai konferencei būtu pallekoša nozīme, ierosinu:

1. Izanalizēt rajona skolu darbu, norādīt uz galvenajiem trūkumiem, nepilnībām skolu darbā.

2. Ņemot vērā šos trukumus, pieņemt konkrētu lēmumu to novēršanai un, ja tas ir nepieciešams, dot konkrētu uzdevumu skolu direktoriem, tautas izglītibas nodaļas darbiniekiem, rajona izpildkomitejas un partijas rajona komitejas darbiniekiem, kuriem par lēmuma izpildi pēc gada obligāti jāatskaitās.

Paskaidroju: ir jautājumi, kurus skolu direktori vieni, atrisināt nevar, tāpēc loģiskāk ir tos uzdot izpildkomitejas darbiniekiem, kuri ir kompetentāki un lemtspējīgāki šajos jautājumos (piemēram, skolu caurie jumti, skolotāju nodrošināšana ar dzīvokļiem un tml.).

Ir jautājumi, kurus varētu palīdzēt risināt rajona tautas izglītības nodaļa un partijas rajona komiteja. Saprotu: būs iebildums, ka skolotāju konference nevar uzdot rajona izpildkomitejai un partijas rajona komitejai, bet tas arī nav jādara. Jo konferencē piedalās gan izpildkomitejas, gan partijas rajona komitejas darbinieki, kuri var ierosināt attiecīgo jautājumu savas iestādes izskatīt un norīkot atbildīgo. Pretējā gadījumā šiem darbiniekiem nav nozīmes piedalīties konferencē. Tie laiki, kad kritizēja, aizrādīja, pamācīja atzgājušī nebūtībā.

Katras skolas direktors trūkumus savā skolā zina daudz labāk par jebkuru kontrolētāju un pārbaudītāju. Bet, kā to novērst? Ne vienmēr tas ir direktora spēkos.

Skola no augstākstāvošajām organizācijām gaida konkrētu palīdzību šo trūkumu novēršanā. Pasvītroju — palīdzību, nevis kritiku un pamācību. Es neesmu pret kontroli, bet tai ir jābūt tādai, kas palīdz strādāt, nevis traucē un ir tikai kontrole kontroles pēc.

V. SPRIŅĢIS,

Rudzētu vidusskolas direktors

● REDAKCIJAS PIEBILDE. Tāds ir Rudzētu vidusskolas direktora V. Spriņģa viedoklis. Bet, kā domājat jūs? Kas jūs satrauc?

Gaidīsim ikviena pedagoga, izglītibas darbinieka pārdomas, idejas, problēmas, kas radušās, jaunajam mācību gadam tuvojoties.

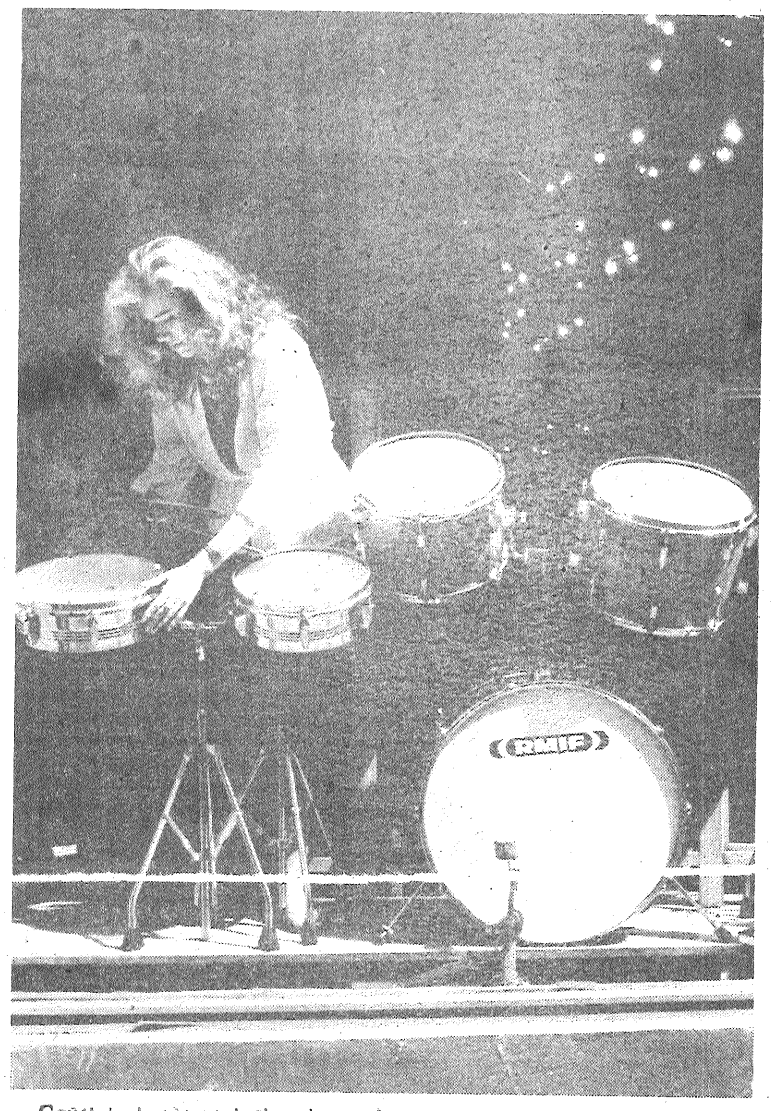

Grūti ir iegūt atzinibu, bet vēl krietni sarežģītāk ir to saglabāt. To labi saprot Rigas mūzikas instrumentu fabrikas kolektīvs. Jau trešo gadu pēc kārtas tas apbalvots ar VACP un PSRS Valsts standartu komitejas Goda diplomu «Par vislabāko rezultātu sasniegšanu augstas kvalitātes produkcijas izlaidē».

Jebkurai uzņēmuma produkcijai jābūt augstas kvalitātes darinājumam — vai tas būtu pianino «Rīga», elektriskie mūzikas instrumenti, sitamie instrumenti vai bērniem domātās muzikālās rotaļlietas. Diemžēl to kvalitāte bieži vien atkarīga ne tikai no pašas fabrikas, bet arī no tās piegādātājuzņēmumiem.

Un tomēr paškritiskā attieksme pret savu produkciju liek kolektīvam atzīt, ka kvalitātes paaugstināšanas rezerves vēl ne tuvu nav izsmeltas. Jā, droši vien būs arī tādi pircēji, kas nav sevišķi apmierināti ar iegādāto instrumentu.

ATTĒLĀ: Rīgas mūzikas instrumentu fabrikas produkciju pārdošanai specializētajā salonveikalā sagatavo pārdevēja Ginta Garuza.

V. LĪSICINA foto (LATINFORM)

ZUPIBAI — NĒ

Atbildībai jābūt lielākai

Pēdējā laikā mūsu rajonā bieži kļuvuši gadījumi, kad karaklausībai padotie cilvēki, kuriem jādodas iesaukumā, ierodas pēc reibinošu dzērienu lietošanas.

Piemēram, šī gada 15. jūlijā, lai dotos speciālajā iesaukumā, rajona kara komisariātā piedzēries ieradās Līvānu pārvietojamās mehanizētās kolonnas šoferis J. Ustinovs. Viņš izturējās rupji un izaicinoši, centās ienest autobusā alkoholiska dzēriena pudeli. Par šiem pārkāpumiem J. Ustinovu nācās nodot milicijas rokās.

Alkoholisko dzērienu lietošanā īpaši izcejas karaklausībai padotie no kolhoza «Rīts». 24. jūlijā braukšanai uz iesaukuma vietu iereibis ieradās H. Skapārs, bet M. Šilovu par spirtotu dzērienu lietošanu un militārās disciplīnas pārkāpšanu karaspēka daļas komandieris izraidīja no speciālā iesaukuma, un 4 mēneši iesaukuma viņam netiek ieskaitīti.

Kopā ar Šilovu par analogiem militārās disciplīnas pārkāpumiem no speciālā iesaukuma padzina arī Ļeņina kolhoza biedru V. Iljinu.

Par visiem minētajiem «zaļā pūķa» pielūdzējiem Preiļu rajona kara komisariāts nosūtījis rakstiskus paziņojumus attiecīgo kolektīvu vadītājiem ar prasību saukt karaklausībai padotos pie stingras administratīvās atbildības.

Līvānu pārvietojamās mehanizētās kolonnas priekšniekam, Ļeņina kolhoza, kolhoza «Rīts», kā arī citiem vadītājiem jābūt lielākai atbildībai par morāli politisko stāvokli savu padoto vidū.

V. SUPRUNS,

Preiļu rajona kara komisārs, apakšpulkvedis

Mūsu kultūras vērtības

SEPTEMBRĪ notikšot amatnieku balle. Tā bija norunāts maijā notikušajos pirmajos Meistaru svētkos. Taču starp svētkiem ir parastā ikdiena. Katram ar savām rūpēm un priekiem. Bet daudziem ar vienu domu: dibināt mūsu rajonā Amatnieku brālības filiāli. Lūk, ko par tās nepieciešamību domā paši meistari.

Keramiķis **Polikarps Cerņavskis:**

— Mēs pārāk daudz runājam, bet maz darām. Nepildām savus lēmumus.

Atceros bērnību. No rītiem ganos, kad nāk miegs, meklēju celmu, pie kura ir skudras, — tad neaizmigsi. Es visu mūžu esmu sēdējis uz tāda celma.

Jaunieši tagad bikses nodeldē uz palodzēm, bet — ja mēs kaut vienu no viņiem būtu ieinteresējuši darboties... Vienam līdzi nāktu otrs.

Pats būtiskākais ir tapšanas stadija: telpas, materiāls, iekārta. Ir jāiegulda līdzekli, lai būtu bāze. Ceplis nāk jau piecus gadus. Tas ir vajadzīgs Preiļiem, ne jau Cerņavskim. Un — vai tas vispār mums ir vajadzīgs?

Metālkalējs **Eduards Dimants:**

— Mēs pa šiem gadiem esam pazaudējuši amata godu. Izzūd un devalvējas meistara profesija. Lai bērni nāk iepazīties ar amatu. Un nav svarīgi, vai viņiem ir piecnieki valodā vai fizikā. Galvenais — lai rastos interese un strādātgriba.

Par instrumentiem. Tas ir pats sāpīgākais jautājums. Tā vien šķiet, ka tos ražo cilvēki, kuriem par tiem nav nekādas sajēgas.

Rēzeknes lietišķās mākslas vidusskolas pasniedzējs koktēlnieks **Antons Rancāns:**

— Ar koku mēs sastopamies no bērnības līdz pat miršanai. Sūpulis un zārks.

Jau septiņpadsmit gadus strādāju skolā un varu teikt, ka tikai katrs desmitais no mākslas skolas audzēkņiem ir spējīgs ar nopietnu milestību pielet savam darbam. Tā rodas bezizmēra trijnieks. Lauku bērni, protams, ir vairāk radināti darbam. Taču tas ir krietni par maz, lai sekmīgi veidotos paaudžu amata pārmantojamības procesi (ir kas nodod, nav kas ņem).

Galvenā problēma amata attīstībā ir tā, ka individuāli šis darbs nav izdarāms. Koka sagāde, transports, iekraušana un izkraušana, sastrādāšana (gateris) — vienam cilvēkam tas nav pa spēkam. Kur nu vēl mākslas skolas audzēknim!

Akmeņkalis **Imants Laizāns:**

— Apvienoties gan vajadzētu. Citādi mēs viens par otru neko nezinām. Kopā varētu atrisināt problēmas, kuras nav pa spēkam vienam cilvēkam.

Līvānu 1. vidusskolas darba mācības pasniedzēja **Maija Kulakova:**

— Kā gan mēs varam mācīt bērnus darbam, ja pat skolotājs nevar iegādāties rokdarbu grāmatu? Man ir priekšlikums: gaidāmo grāmatu par mājokli caur Kultūras fondu un caur rajona kultūras nodaļu pirmām kārtām iedalīt amatniekiem. Un, protams, arī visas pārējās, kuras ir iecerējis Kultūras fonds.

Audēja **Sandra Prikule:**

— Amatnieku brālība ir ļoti nepieciešama. Jo citādi šodien mēs pat neziņām, kur meklēt dreimani, kad salūzusi vārpstiņa vai ir nepieciešams ratiņš. Tikai visi kopā mēs spēsim apzināties savu varēšanu un nepieciešamību. Ļoti būtisks ir informācijas trūkums. Mēs neziņām, kurā pusē mīt viena vai otra aroda pratēji. Un vajadzības spiesti braucam svešas malas meklēt palīdzību, kad izpildām var tepat kaimiņos.

Rajona tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs **Jānis Vucēns:**

— Latgalē daudz kas ir labs, ar ko tā var lepoties. Kādreizējās sīkās zemnieku saimniecības veicināja cilvēkus apgūt vēl kādu arodu, ar kuru varētu piepelnīties garajos ziemas mēnešos. Tādēļ par amatnieku trūkumu mēs nevarētu sūdzēties.

Amatniekiem apvienojoties, sākumā būs vajadzīgs naudas līdzekļu ieguldījums. Šeit derētu padomāt par kooperatīviem, jo rajonā jau ir pieredze to organizēšanā (darbojas vairāk nekā desmit šādas apvienības).

Lai amatniekiem būtu iespēja apvienoties, mēs rīcības komitejas sēdēm varam piedāvāt izpildkomitejas zāli. Jasmuižas dzirnavas varam ieteikt kā darba telpas. Tikai šeit jāveic remonts un amatniekiem pašiem jāvienojas ar kolhoza vadību.

Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzeja direktore **Tekla Bekeša:**

— Mums ļoti nepieciešams būtu šāds amatnieku kooperatīvs. Atjaunojot un saglabājot arhitektūras piemiņekļus, vajadzīgi prasmīgi retu arodu meistari: dakstinu liceji Preiļu pilij, jumiķi («Šultēs» steidzami jāmaina garkūiu jumts), kaļēji Arendoles muižas ansambļa metālrotājumu atjaunošanai, zinoši namdari, galdnieki...

Pats būtiskākais — laiks negaida.

Pierakstīja

V. ROMANOVSKIS

Kas kavē atdzimt amatiem

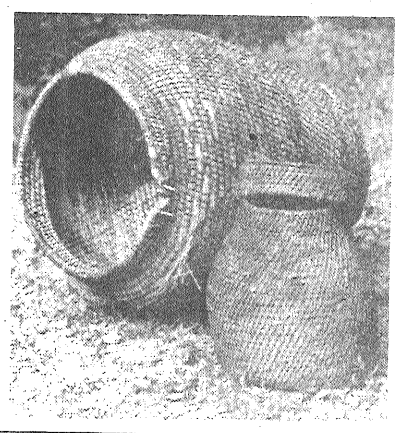

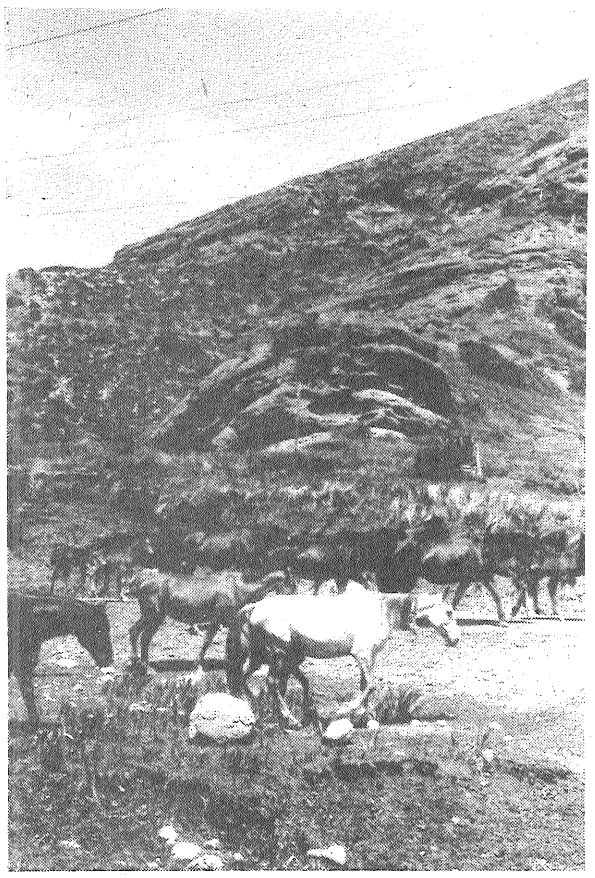

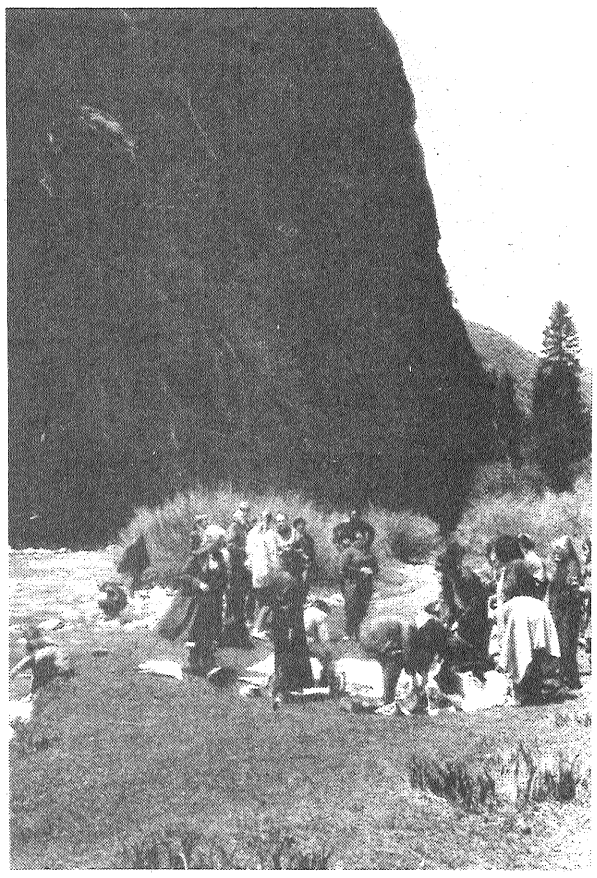

● ATTĒLOS: uz kalnu ganībām dodas ganāmpulki; atpūtas mirklis pie straujas kalnu upītes.

L. LĪVMANES foto

TUVĀ KIRGĪZIJA

● Ceļojuma iespaidos dalās Preiļu 1. vidusskolas 10.c klases audzinātāja AIJA LIVDĀNE un šīs klases skolniece SARMĪTE GRIZĀNE

(Sākums laikraksta 93. un 94. numuros)

Kirgīzija ir daudznacionāla republika. Te dzīvo apmēram 100 tautības un nācijas: kirgīzi (aptuveni 48 procenti no republikas iedzīvotāju skaita), krievi, ukraiņi, tatāri, kalmiki, uiguri, dunganī u. c. Pēc nacionālā sastāva atsevišķi Kirgīzijas apgabali krasi atšķiras. Piemēram, dienvidu apgabalos pārsvarā dzīvo kirgīzi, bet Īsikula apgabalā ir ļoti daudznacionāls iedzīvotāju sastāvs. Krievu un ukraiņu iecelotāji lielā daudzumā Kirgīzijas teritorijā ieplūda 19. gadsimta 60. gados, kad aizsākās Kirgīzijas labprātīgās apvienošanās ar Krieviju process.

Līdz Oktobra revolūcijai kirgīziem nebija savas rakstu valodas, tikai neliels skaits musulmaņu garīdzniecības lietoja rakstu valodu, kuras pamatā bija arābu grafika. 1926. gadā arābu grafiku aizstāja ar latīņu alfabētu, bet 1940. gadā — ar krievu grafiku. Kirgīzu literārā valoda noformējās tikai pēc Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas.

Vakarā draugi uzaicināja mūs pie sevis mājās. Kārtējo reizi pārliecinājāmies par viņu patieso sirsnību un viesmīlību. Viesojoties skolēnu ģimenēs, mēs tikām cienāti ar nacionālajiem ēdieniem — gan ar kirgīzu, gan krievu, ukraiņu, dunganu u. c., mūs iepazīstināja ar sadzīves tradīcijām. Dzirdējām ļoti daudz interesantu nostāstu par apkārtni, Īsikula ezeru, kalniem.

Svētdien, 15. maijā, mēs varējām noskatīties ciema dienu atzīmēšanu Minbulakā. Ciema nosaukums tulkojumā nozīmē «Tūkstoš avoti». Tradicionāli ciema dienas Kirgīzijā rīko ziemas mēnešos. Vasaras mēnešos tajās notiek zirgu sacensības. Svētku dalībniekiem organizē loteriju, kurā var vinnēt vieglo automašīnu. Mašīna ir braukšanas kārtībā. Sajos svētkos laimīgā loze tika jaunam puisim, kurš savu māti mājās aizveda jaunajā automašīnā. Svētku laikā notika arī tirgošanās ar rūpniecības un pārtikas precēm, varēja nogaršot kirgīzu nacionālos ēdienus. Bija uzceltas sešas jurtas, kuru viesmīlīgie saimnieki cienāja svētku dalībniekus, ļaujot tiem iepazīties arī ar tradicionālo jurtas iekārtojumu. Zinot, ka mēs esam mērojuši tālo ceļu no Latvijas, viesmīlīgie saimnieki uzaicināja mūs paciemoties visās sešās jurtās. Skolēni mums iedeva savu skolu adreses, lai mēs varētu nodibināt jaunus sakarus.

Īsikula ezers ir Kirgīzijas nacionālā bagātība un lepnums. Colponotā un Tjupā, Prževalskas pilsētiņā un citur mums bija iespēja to vērot tuvāk. 15. maija pēcpusdienu mēs pavadījām slavenajā kūrortā Colponotā — Īsikula ezera krastā. Ceļojuma laikā dzirdējām daudz leģendu un nostāstu par Kirgīzijas kalniem un Īsikula ezeru. Luk, viena no tām:

«Kādreiz ļoti sen, tik sen, ka cilvēki jau bija aizmirsuši kad, pastāvēja sena pilsēta. Virs pilsētas pacēlās augsts kalns, uz kura atrādās varenā hana pils. No visām pusēm to ieskāva drūmas telejas un bezdibeņi. Hans bija slavens ar savām bagātībām, bet vairāk — par nežēlīgu izturēšanos pret pavalstniekiem.

Reiz hans padzirdēja, ka kādā nabadzīgā klejotāju ģimenē ir pasakaini skaista meita un nolēma viņu apprecēt. Meitenei jau bija savs iemīlotais, un viņa noraidīja hana bildinājumu. Hans nolēma nolaupīt meiteni, kad viņa pastaigājās kalnos un gaidīja savu iemīloto.

Hans apbēra nolaupīto meiteni ar dāvanām, bet nekādas bagātības nespēja ietekmēt meitenes lēmumu. «Es mīlu citu», skanēja meitenes atbilde. Naids un dusmas pārņēma hanu. Viņš metās pie meitenes. Viņa izlēca pa logu bezdibenī. Sajā mirklī nodrebēja varenās pils sienas, iegruva griesti, no visām pusēm ieplūda ūdens. Varenās hana pils vietā starp kailajām klintīm iemirdzējās ezers, tīrs kā kristāls, karsts kā meitenes sirds. Kalnu ezers, ko cilvēki nosauca par Īsikulu (karsto ezeru)...

Īsikula ezers atrodas Tjanšana kalnu centrālajā daļā starp varenajām Terskejalatau un Kungejalatau grēdām. Tas ir viens no dziļākajiem un lielākajiem pasaules ezeriem. Ūdens virsmas laukums ir 6236 kvadrātkilometri, vidējais dziļums — 270 metri, maksimālais dziļums — 668 metri. Neskatoties uz to, ka ezers atrodas 1609 metrus virs jūras līmeņa un ieskauts mūžsniegotām kalnu grēdām, tas visu gadu neaizsalst. Ūdens temperatūra jūlijā un augustā sasniedz +18 — +20 grādus, līčos ūdens sasilst līdz + 25 — + 28 grādiem. Īsikula ezerā ietek vairāk nekā 80 upītes, bet neiztek neviena, tāpēc ūdens ezerā ir sāls, un to nevar lietot dzeršanai.

Diena, kad mums bija iespēja vērot ezeru visā tā krāšņumā un plašumā, bija apmākusies, līņāja lietus, reizēm uzpūšot vēsu vēja brāzmu. Ilgi kārotā nopeldēšanās mums izpalika. Taču vietējie puiši, kam krasās temperatūras izmaiņas nekādas nepatīkamas izjūtas nesāgādā, todien ezerā peldējās.

(Nobeigums sekos)

Redaktora v. L. ZENKEVIČA

TV VIĻŅA

11. augusts. 18.00 — Ziņas. 18.15 — Dokumentālā filma. 19.15 — Muzikālā videotēka. 19.35 — Reklāma. 19.40 — Komponists J. Grodis. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — «Pārkārtošanās starmetis». 21.50 — Estrādes mūzikas festivāls «Baltijas jaunība-88». 23.20 — Ziņas.

12. augusts. 8.00 — «Labrīt!». 8.20 — Muzikālā videotēka. 9.20 — Dokumentālās filmas. 10.20 — Mākslas filmas «Robins Huds» 2. sērija. 11.15 un 18.00 — Ziņas. 18.15 — Zinātnes pasaulē. 18.45 — Koncertfilmā. 19.15 — Tēlotājmākslā. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuļi!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — «Pārkārtošanās starmetis». 21.50 — Mākslas filma «Robins Huds» 7. sērija. 22.45 Ziņas. 22.55 — Mākslas filmas «Jūras laudis» 1. sērija.

Sludinājumi

VIESĪTES 65. PROFESIONĀLI TEHNISKĀ VIDUSSKOLA

aicina apgūt sekojošas profesijas:

MELIORATORS — TRAKTORISTS

● **audzēkņi iegūst traktorista tiesības un tiesības strādāt ar visu veidu ekskavatoriem un buldozeriem;**

● **iegūst ģeodēzisko darbu uzmērītāja kvalifikāciju;**

● **papildus iegūst «C» kategorijas autovadītāja tiesības.**

LOPKOPĪBAS MEISTARS

● **iegūst mākslīgās apsēklošanas tehniķa,**

● **veterinārā sanitāra,**

● **mehanizētās slaukšanas operatora kvalifikāciju (papildus audzēkņi iegūst konditora — pavāra kvalifikāciju).**

CELTNIECĪBAS DARBU MEISTARS

● **iegūst mūrnieka apmetēja kvalifikāciju;**

● **konstrukciju montētāja un metinātāja kvalifikāciju (papildus audzēkņi iegūst tiesības strādāt par brigadieriem celtniecības darbos).**

Visās profesijās mācību ilgums 3 gadi. Mācības notiek latviešu un krievu valodās (lopkopības meistarus apmāca latviešu valodā).

Skolā jāiesniedz šādi dokumenti:

astotās klases beigšanas atestāts (oriģināls);

medicīniskā izziņa;

izziņa no dzīvesvietas par ģimenes sastāvu;

10 fotokartiņas (3x4 cm);

raksturojums.

Skolā ir labiekārtota kopmītne.

Skolas adrese: Jēkabpils rajons, Viesītē, Smilšu ielā 39. Tālruņi 45262, 45157.

KOOPERATĪVĀ SAGĀDES UN RAŽOŠANAS APVIENĪBA

kopš 1988. gada 4. augusta iepērk no iedzīvotājiem **cūkgaļu:**

bekonu (kautķermeņa svars līdz 72 kilogramiem) — par 3,40 rbļ. kilogramā,

cūkgaļu (kautķermeņa svars virs 72 kilogramiem) — par 3,20 rbļ. kilogramā.

Pieņem visos sagādes punktos, kā arī pirmajā un ceturtajā noliktavā.

Raiņa muzejā JASMUIŽĀ 1988. gada 14. augustā plkst. 15.00

TAUTAS MĀKSLAS SVĒTKI.

Programmā:

— Mārtiņa Kroņa keramikas izstādes atklāšana:

— Jasmuižas, Rikavas un Upītes c. folkloras ansambļu sadziedāšanās un etnogrāfiski uzvedumi.

PĀRDOD slaucamu govi kolhozā «Dubna» Berizovkā. H. Gavare.

PĀRDOD māju Preiļos, Kalna ielā 15. Ir 3 istabas, virtuve un saimniecības ēka.

PĀRDOD māju Līvānos, Meža ielā 6. Zvanīt — 43628 vai 43918 no plkst. 17.00 līdz 20.00 katru dienu.

PĀRDOD māju Preiļos, Vidzemes ielā 11. Tālrunis 21856.

PĀRDOD māju Līvānos Jelgavas ielā 2. Ir saimniecības ēkas un sakņu dārzs. Apskatīt katru dienu.

PĀRDOD lauku mājas Upmalas ciema «Vepros». Ušpelis. Tālrunis — 31411.

Labās, stiprās tēva rokas
Vienmēr prata dot un dot,
Sava mūža piemineklī
Cēla, darbā nerimstot.
(S. Kaldupe)

Izsakām līdzjūtību tuviniekiem, pavadot pēdējā gaitā BONIFĀCIJU MADELĀNU.

Mehanizācijas iecirknis

Skumji galvas noliec priedes klusās,
Nolīst ziedos rieta mirdzums silts,
Nošalc vēsma, mierīga lai dusa,
Lai jums viegla tēvu zemes smilts.
(L. Pelmanis)

Skumju brīdī esam kopā ar BONIFĀCIJA MADELĀNA piederīgajiem, VIŅU pēdējā gaitā izvadot.

Preiļu SCO kolektīvs

Sirds visa izsāp, kad smilškalna vārti
Veras un māte iet dusēt,
Tikai mīla un dziesma, un vārdi
Paliek no viņas mums dzīvības pusē.
(J. Rūsiņš)

Izsakām dziļu līdzjūtību MARIJAS VALERJANA m. VOLONTES piederīgajiem sakarā ar VIŅAS nāvi.

Kolhoza «Dubna» valde un sabiedriskās organizācijas

Izsakām dziļu līdzjūtību Jūlijai Jermolajevai sakarā ar VĪRA nāvi.

Kultūras darbinieku arodkomiteja

DARBĀ IEKĀRTOŠANAS BIROJĀ PREIĻU NODAĻĀ

aicina **visu specialitāšu celtniekus** darbam rajona patērētāju biedrību savienībā.

Pieteikties darbā iekārtošanas birojā (tālrunis — 23100).

KOMPLEKSAIS - PIEŅEMŠANAS PUNKTS

(Preiļos, Daugavpils ielā 66)

sniedz šādus pakalpojumus:

☐ pieņem apģērbu ķīmiskai tīrīšanai,

☐ pieņem mazgāšanai veļu,

☐ pieņem remontam apavus,

☐ realizē trikotāžas izstrādājumus un pieņem pasūtījumus to izgatavošanai,

☐ realizē mākslinieciskās aušanas izstrādājumus un pieņem pasūtījumus to izgatavošanai,

☐ sniedz friziera pakalpojumus.

Punkts atvērts otrdienās, ceturtdienās un piektdienās no plkst. 9.00 līdz 18.00, pusdienu pārtraukums no plkst. 12.30 līdz 13.30.

Administrācija

Pārtrūka stīga, apklusa dziesma,
Apdzisa zvaigzne, saira sapņi.
Tas viss notika pēkšņi un strauji,
Pielija sāpju un asaru trauks.
(Z. Purvs)

Marija, mēs esam kopā ar tevi sāpju brīdī, kad zemes klēpī guldīsim pāragri aizgājušo VĪRU.

Preiļu siera rūpnīcas kolektīvs

Nāve izņēma tev darbu no rokām
Un uz aizsaules pakalniem aizveda līdz.
Kāds nu stindzinošs klusums pār ābelēm tavām,
Kuras noliektām galvām atvadām stāj.
(K. Apšukrūma)

Skumju brīdī esam kopā ar ALIMPIJA JERMOLAJEVA piederīgajiem, viņu smiltājā guldot.

Preiļu rajona agrorūpniecības apvienības kolektīvs

Nav tādu vārdu, ar ko izsmelt bēdas
No sirdīm, kuras sāpēm pieliļušas.
(Ā. Elksne)

Skumju brīdī esam kopā ar Jūliju Jermolajevu, VĪRU kapu smiltājā izvadot.

Darbabiedri

„ĻEŅINA KAROGS"

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1. 1 nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
Metiens 13 966 eks. (latv. val. 9925 eks., krievu val. 4041 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 1199.